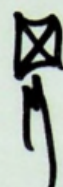

GALERIJA FORUM

GF

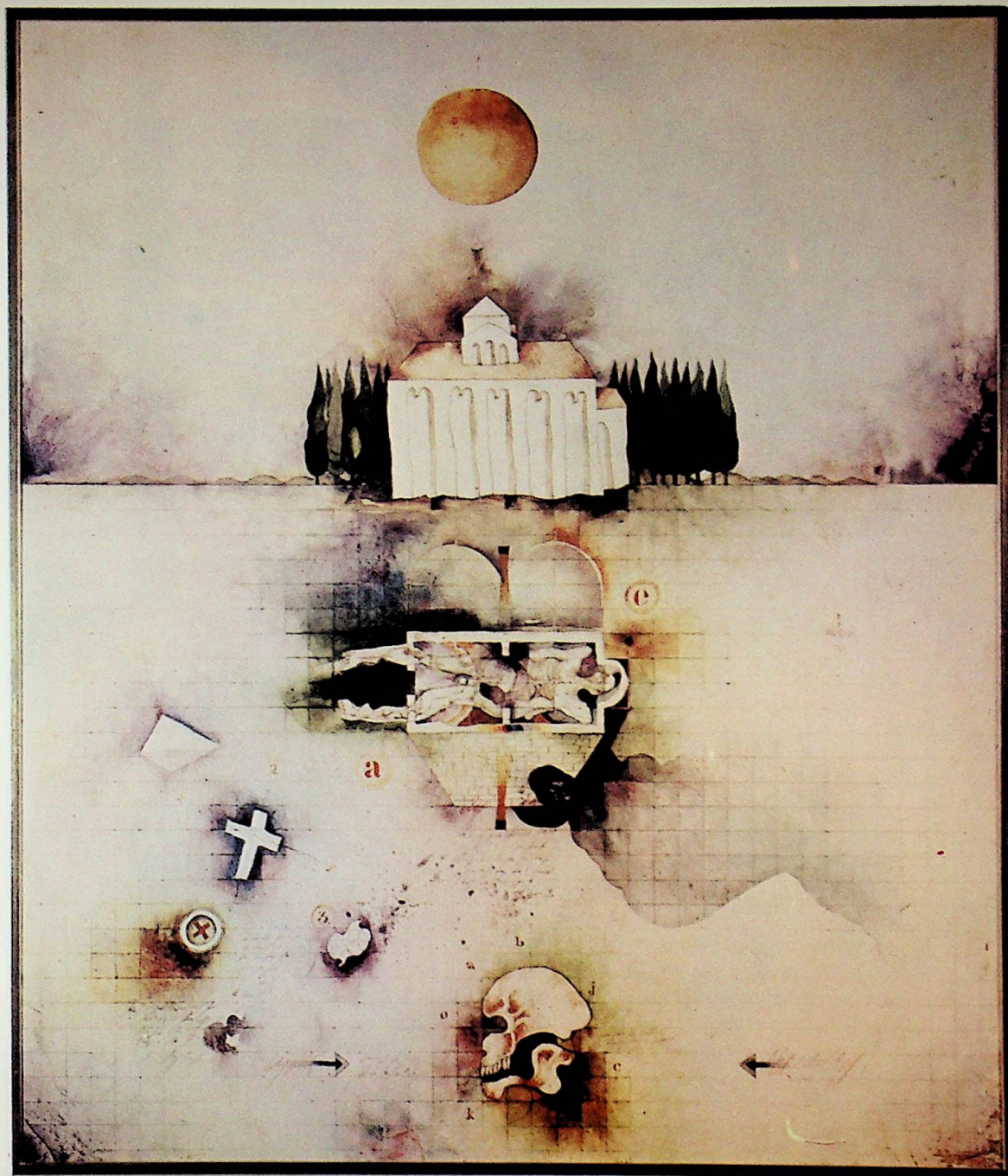
MATKO TREBOTIĆ

GALERIJA FORUM
CENTRA ZA KULTURU I INFORMACIJE ZAGREBA

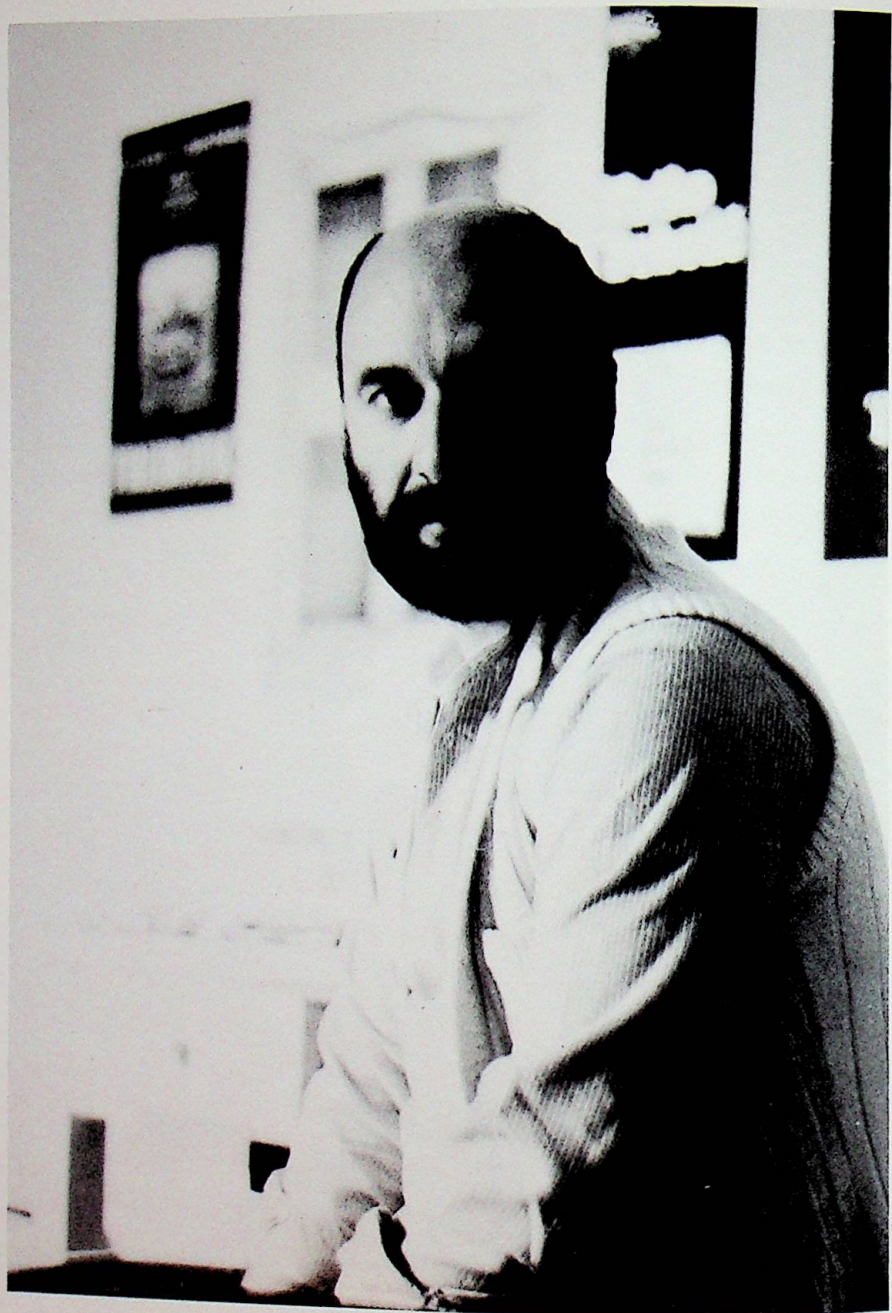

MATKO TREBOTIĆ
1980

ZAGREB · NIKOLE TESLE 16

20. V. — 8. VI. 1980.

POČIVATI U MIRU — 1980.

BIOGRAFIJA

MATKO TREBOTIĆ, rođen je 13. 1. 1935. u Milni na otoku Braču, gdje je pohađao pučku školu. Klasičnu gimnaziju završio u Splitu. Studirao je na Arhitektonskom fakultetu Univerziteta u Beogradu, gdje je diplomirao 1961. god. Djeluje kao arhitekt na otoku Braču. Objavljuje u stručnoj literaturi.

Putuje: Paris, Venecija, Prag, Berlin, Amsterdam, Rim, Firenca, Brüssel, Hamburg ... Pohađao dva semestra grafički atelje prof. Schardta kao „Meisterschüler“ na visokoj školi za oblikovanje u Essenu (Folgwangschule) 1972. radi prvu seriju litografija u tiskari „Il Bisonte“ u Firenci.

Sljede mnogobrojne izložbe u zemlji i inozemstvu, kao i brojne grafičke edicije. Nagrađen je 1974. na „VI splitskom salonu za slikarstvo“, a 1976. za grafiku na „9. zagrebackoj izložbi jugoslavenske grafike“. Otkup „XVIII Annale Poreč, 1978“. 1974–75. nastaje kolor film „Trebotić 1974“ autora Lentića i Pivčevića. Od 1977. radi grafiku u Parizu. Živi i radi u Splitu i Düsseldorfu.

Adresa: 58000 Split, Zmaj Jovanova 23, tel. 41-776

4000 Düsseldorf 11, Cheruskerstr. 46, tel. 572-954

BIOGRAPHIE

MATKO TREBOTIĆ, né le 13 janvier 1935. à Milna à l'île de Brač, où il va à l'école élémentaire. Titulaire de baccalauréat au lycée classique de Split, il fait des études de l'architecture à l'Université de Belgrade, où il obtient le diplôme en 1961. Actif en tant qu'architecte à l'île de Brač. Nombre de projets architecturaux, dont quelques sont réalisés. Publication des articles dans la littérature spécialisée.

Voyages: Paris, Venise, Prague, Amsterdam, Rome, Florence, Bruxelles, Hamburg ... En tant que „Meisterschüler“ d'école supérieure de design à Essen (Folgwangschule 1972), il suit des cours dans l'atelier du prof. Schardt pendant deux semestres. Première série de litographies faite dans l'imprimerie „Il Bistone“ à Florence. Nombreuses expositions en Yougoslavie et à l'étranger. Editions graphiques. Prix: en 1974, „VI Salon de la Peinture de Split“, „9 Exposition d'art graphique yougoslave“ à Zagreb. Rachat: „XVIII Annales Poreč 1978“. En 1974–75 est filmé un court-métrage en couleur, „Trebotić 1974“, par Lentić et Pivčević. Il s'exerce en art graphique à Paris, en 1977. Vit et travaille à Split et à Düsseldorf.

Adresses: 58000 Split, Zmaj Jovanova 23, tél. 41-776

4000 Düsseldorf 11, Cheruskerstr. 46, tél. 572-954

FANTAZIJA I STVARNOST U DJELU MATKA TREBOTIĆA

Da u slikarstvu Trebotićevu „citati” stvarnoga svijeta nisu tako napasno jasni, da mu stvarnosni inventar nije tako nedvojbeno povijesno situiran, ne bi nam, zacijelo, toliko zaokupljalo pažnju ni njegovo fantazijsko i fantastično ustrojstvo.

Već na prvi pogled, Trebotićeva se djela ukazuju kao složene prostorne predodžbe u kojima se miješaju dvije projekcije: ravninska i dubinska ili plošno superponiranje i perspektivni iluzionizam. Preko iluzivno oprostovane pejzažne slike — preko „faksimiliranog” motiva — napinje Trebotić svoje apstraktno-konceptualne rastere, ucrtava dijagrame i orijentire; po nebu piše „didaskalije”, stenografira pisma (kao da se pomalo stidi svoje romantike, premda u njoj i neskriveno uživa; očito je, naime, da svjesno mistificirani ratio ovdje „pokriva” najizloženije dijelove duše). Zemaljski mu je pojas — kao i nebeski — i stvarna ledina i geometrova bilježnica; na istome tlu, kao ravnopravne prostorne činjenice, osvanu znak i predmet: (matematički) plus i (brački) čempres.

Što je onda, u tome halucinatornom spoju, ono **s t v a r n o** Trebotićeve slike i kako to **s t v a r n o** uopće jest?

Slikajući vegetaciju, arhitekturu, mrtva tijela, on slika endemsko mediteransko rastinje, karakteristične spomenike rimske i starohrvatske Dalmacije, mrtvace iz Vrpolja ili Mravinaca; sve je to — prostorno i vremenski, kulturalno i civilizacijski — jasno atribuirano. Postoji li, međutim, i neka nadvremeno atributivna konstanta, neka stalna i nepromjenljiva veličina, neka apsolutna mjera? Ako postoji, onda je to zemlja: drvo raste iz nje, crkve i utvrde stoje na njoj, mrtvi se u nju polažu.

Što god je, u Matka Trebotića, doista stvarno, to je — uvijek — i zemno. Zemlja je Majka oduvijek, a njegova je umjetnost svojim bitnim znakovljem, izraz fascinacije majčinskim i zavičajnim. O toj fascinaciji govori i njegova topika: on najustrajnije slika krajolik, vedutu, akt.

Slikajući krajolik, on sadi stabla; stablo je objava šume, a materinska je šuma Arhižena svijeta. Stablo u pustinji označava oazu, izvor života, vrt užitaka, pubis. Dok slika vedute, on gradi kuće. No i najviša je kuća — baš kao i najniža — podnicom na zemlji. S tisuću otvora (vrata i prozora) okrenuta svijetu, naseljiva je kuća žena u našoj podsvijesti. Stara je crkva — kao stara kuća — prema tome, Majka; kao kuća Božja — ona je i majka Demiurga! U ženi se — majci i ljubavnici — ne ogleda samo sin ili muž nego i Narcis; žena je — majka i „ona druga” — i zrcalo muškog samoljublja.

Napokon, dok slika akt, Trebotić slika tijelo, materiju, emanaciju gline: Sjeti se da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti. Tako pejzaž, grad i golost imenuju ženstvo i materinstvo, opisuju Domovinu. Osjećaj povezanosti s Majkom (a Domovina je samo potonja supstitucija njezina lika, Majka odraslih) spada u prvotna i najdublja iskustva; ona koja nas vezuju s iskonom. S tog su razloga djela koja krijepi tlo pod nogama ne samo prožeta, nego i nadahnuta prošlosnim; djela evokacije i nostalgije. Zato što je sva prošlost zapisana u tlu, a ne na nebu, Trebotićeva se imaginacija gnijezdi u zemlji. Slikareva se vezanost za zemno očituje i u samoj razdiobi „ekrana”; suprotno Nizozemcu, koji je realist — a predjele mu tvori malo zemlje i puno neba — Trebotić je fantast, koji malo platna prepusti nebu, a mnogo više ostavi tlu.

Što će slikaru tolika zemlja? On je, prvo, treba kao leglo za svoje sanjarije. (Fantastično je — da ukradem nešto i od sebe sama — u dosluhu s crnim i podzemnim!) On je, zatim, treba i kao slikar erotskog: jer sve što je zemno jest i žensko. Između dvije točke (kaže nam Trebotićeva ikonika), razapeta je crta života: to su uterus i sepulchrum, rodница i grobnica, a majka je (Zemlja) jedina u kojoj se sastaju oba sadržaja: biti rođen i biti sahranjen.

Gdje nije Zemlje, nije ni Žene. Nizozemci — kojima je, kao što rekoh, nebo nad glavom veće od tla pod nogama — nisu u slikarstvu proslavili ženskoga

tijela. Razumljivo; jer je tijelo (žene) od zemlje, a ne od zraka; kršćanski je Bog kipar u glini. Ali kal naših tijela, prijeteći izviruje ispod sjajnog ruha božanske iluzije, pa je kršćanin – ljubeći – uvijek na domak ništavila: njega eros ne diže u oblake, nego ga gura u blato. U njega je letjeti isto što i padati, pa se i proverbijalni „strah od letenja” mora protumačiti kao „strah od padanja”: jer što više stereš krila, to ćeš pako niže pasti.

Istim onim tlom – pod čempresom i Sv. Mihovilom – kojim izriče i svoje hrvatsko domotužje – svoj gastarbeiterski Heimweh – i svoje hereditarno (katoličko) grizodušje, vječni osjećaj krivice i grešnosti – Trebotić se predstavlja i kao slikar smrtnog i erotskog; njegov kist doista klizi niz dlaku Noći, priziva Fantasa i fantazme. Tu svoju noć raspreda on i po najjačem suncu; i dok slavi svjetlo kao poganin, on slavi samoga sebe, svoj trijumf nad svjetlom. Jer što nam pokaže njegovo podne? Isto što i ponoć: ruševinu, grob, križ, lubanju, čempres i crkvu; sve staništa mrtvih i znakove smrti; pa rasporenu ženu, tragove krvi.

Trebotić je slikar za „kasnim stolom”; slikar našeg manirizma; njegovo je slikarstvo morbidno, drsko i sjetno; to je slikarstvo „literarno” i narativno; nervozno i egzotično; to je umjetnost opsjenarska, „teatralna”, simbolska, lijepa; umjetnost koja se odaje vještini i slavi Ruku. Kojiput filigranski preciozna, a gdjekad i labirintski mračna, Trebotićeva je umjetnost vazda nostalgična; puna dvosmislene dopadljivosti i elegancije, koje bi se začas mogle izroditi u vlastitu suprotnost. Nešto je u tome slikarstvu (Žena? Smrt?) što čini da mislim na okretnu i gipku, meku mačju šapu.

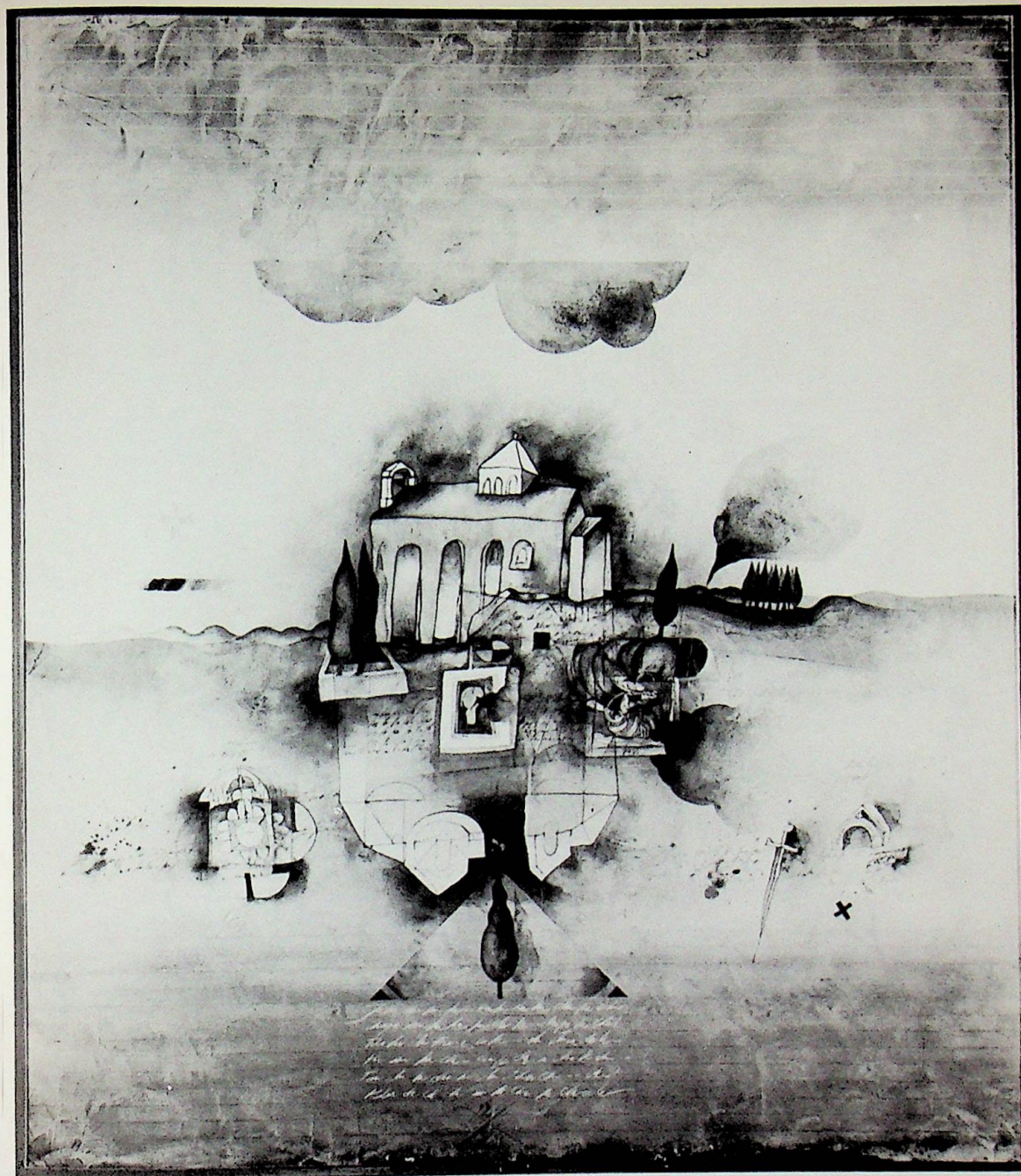
1969	Bochum	Ruhr-Universität
1970	Bochum	Claubergs Galerie
1971	Split	Salon Matice Hrvatske
	Essen	Galerie Heimeshoff
1973	Mechelen	Galerij Nova
	Düsseldorf	Edition Kröner Galerie
	Kopenhagen	Junior Galerie
	München	Eition Kröner Galerie
	Goslar	Junior Galerie
	Nürnberg	Junior Galerie
	Zürich	Edition Kröner Galerie
1974	Essen	Galerie Heimeshoff
1975	Split	Galerija Umjetnina
	Zagreb	Salon Schira
1976	Düsseldorf	Junior Galerie
	Zagreb	Galerija Lotrščak
	Split	Salon Čakavskog Sabora
	Komiza	Galerija Tiljak
1977	Rim	Galerie Il Grifo
1978	Skrip	Brački Muzej
	Zagreb	Salon Schira
	Düsseldorf	Galerie Wendtorf–Swetec
	Griesheim	Galerie Swetec
	Essen	Galerie Heimeshoff
1979	Split	Muzej Hrvatskih Arh. Spomenika
1980	Hamburg	SW Galerie
	Unna	Kreissparkasse

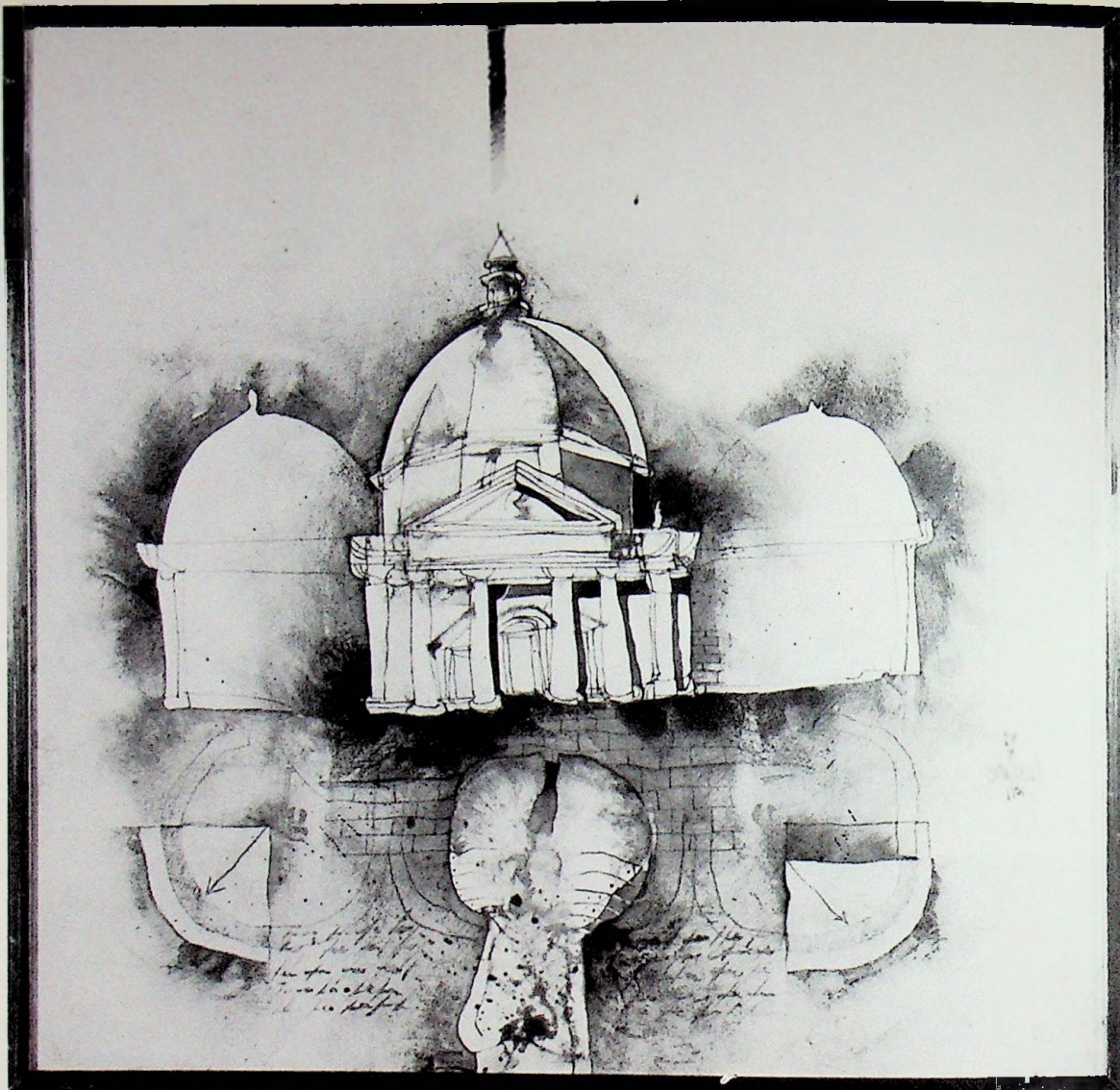
GRAFIČKE MAPE:

- 1976 „Eros i Anter” (Pjesme: T. P. Marović). Izdavač: Zbirka Biškupić, Zagreb
- 1978 „Otok” (Pjesme: Igor Zidić). Izdavač: Sveučilišna naklada Liber, Zagreb
- 1979 „Triptih” (Tisak: Boni Pariz). Izdavač: P. P. B. Düsseldorf
- 1979 „Jugoslavenska Grafika” (16. Jug. Grafičara). Izdavač: „Globus”, Zagreb

NAJZNAČAJNIJE GRUPNE IZLOŽBE – EXPOSITIONS COLLECTIVES D'IMPORTANCE

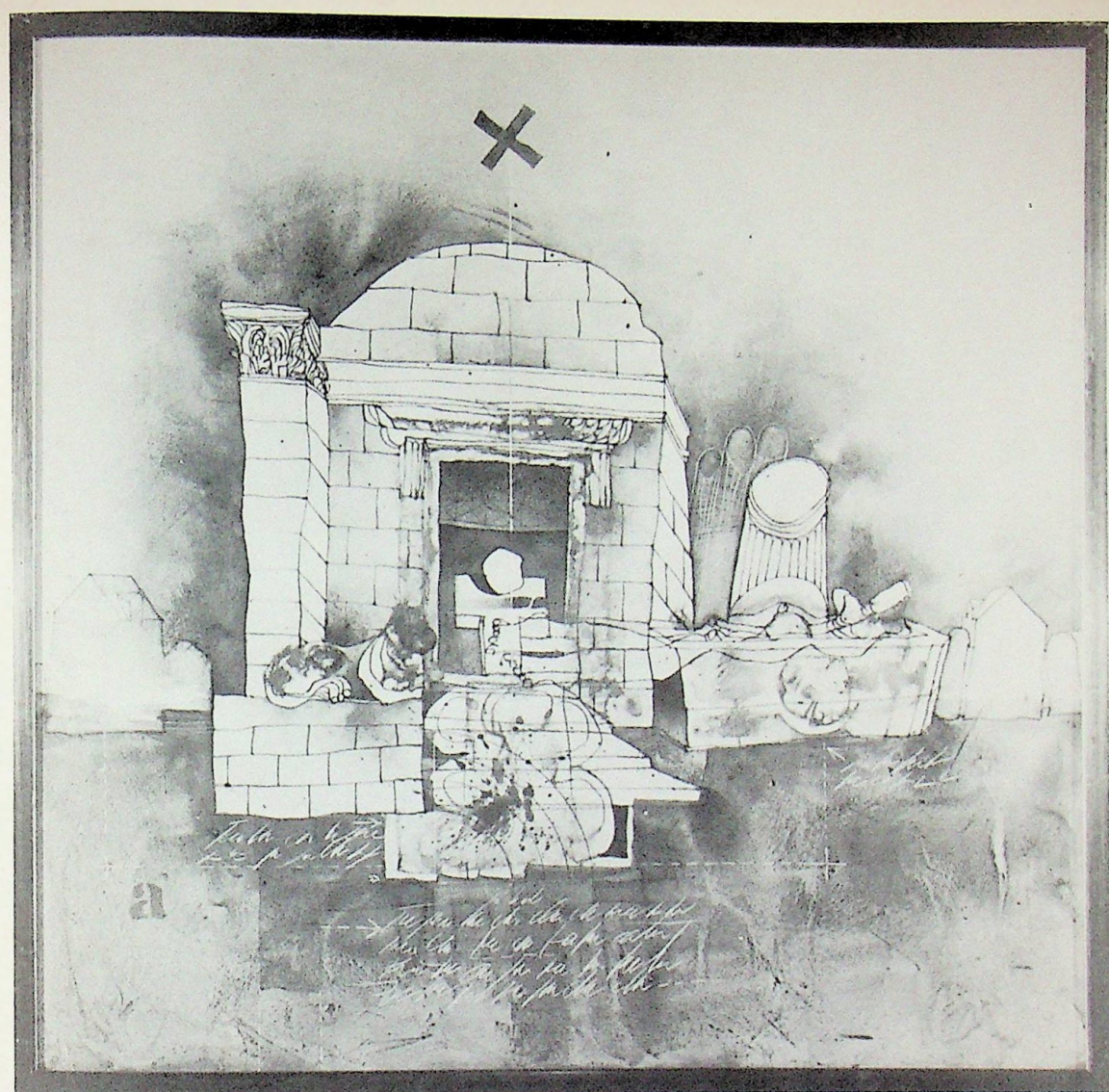
1971	Duisburg	Pro Art
1972	Essen	Forum Gruppe Ruhr
1973	Köln	Westdeutsche Kunstmesse
	Firenca	Edition „Il Bisonte“
	Düsseldorf	Internationaler Markt für aktuelle Kunst
1974	Düsseldorf	Internationaler Markt für aktuelle Kunst
	Split	6. Splitski Salon
1975	Zagreb	5. Zagrebačka izložba jugoslavenskog crteža
	Köln	Internationaler Kunstmarkt
1976	Split	Zbirka Biškupić
	Rovinj	Zbirka Biškupić
	Pula	Zbirka Biškupić
	Zagreb	9. Zagrebačka izložba jugoslavenske grafike
	Düsseldorf	Internationaler Kunstmarkt
	Split	2. Hrvatski grafički bijenale
	Frechen	4. Internationale Grafik Biennale
	Düsseldorf	Nachbarschaft
1977	Zagreb	6. Zagrebačka izložba jugoslavenskog crteža
	Köln	Internationaler Kunstmarkt
	Zagreb	Erotika u hrvatskom slikarstvu, crtežu i grafici
	Pariz	Galerie Digard
1978	Sarajevo	Umjetnost u Jugoslaviji 1970–78
	Zagreb	10. Zagrebačka izložba jugoslavenske grafike
	Hvar	Erotika u hrvatskom crtežu
	Poreč	XVIII Annale
	Düsseldorf	Internationaler Kunstmarkt
	Beograd	Umjetnost u Jugoslaviji 1970–78
	Frechen	5. Internationale Grafik Biennale
1979	Zagreb	7. Zagrebačka izložba jugoslavenskog crteža
	Poreč	XIX Annale
	Maroko	Zbirka Biškupić
1980	Istanbul	Jugoslavenska savremena grafika
	Zagreb	11. Zagrebačka izložba jugoslavenske grafike

SJEĆANJE NA RIM

1980.

JUPITEROV HRAM

1980.

U CAREVU GRADU

1980.

NA BRIJEGU — POD BRIJEGOM

1980.

Pisati o slikarstvu Matka Trebotića ne znači samo pisati o njegovom slikarstvu u strogom kontekstu složenih pitanja današnje umjetnosti, već i o izuzetnoj pojavi ovog slikara izvan svih generacijskih pravila. On formalno starta s generacijom koja je u suvremenom hrvatskom slikarstvu radila na obnovi figuracije. Ova je obnova krajem šezdesetih godina bila u rukama mladih slikara koji više nisu bili opterećeni zabranama i direktivama, njih više nije mučio demon simulacije i prikrivanja stvarnog interesa, ovi mladi slikari nisu trebali spekulirati ni s etikom ni s estetikom, već su stavljeni pred potpuno slobodni izbor bilo kojeg programa aktualne umjetnosti, od onog najekstremnijeg i najdoktrinarnijeg avangardističkog do onog s povijesnim reminiscencijama. Ali je upravo takav izbor, kako se pokazalo, bio najteži i mnogi mladi nisu izdržali „pritisak” slobode.

U našem se aktualnom slikarstvu, poslije Vladimira Veličkovića, već drugi put ponavlja neobična slikarska sudbina, dva mlada arhitekta skoro istovremeno kreću prema slikarstvu, ali s dvije udaljene i različite točke kretanja. Gdje i kada je kod Trebotića došlo do one prelomne točke u videnju prostora, do kritičnog trenutka kada arhitektonski prostor više nije mogao zadovoljiti strastvenu znatiželju slikara? Odgovor na ovo pitanje, vjerojatno, ne zna ni sam slikar. Trebotić je krenuo u slikarstvo ponijevši i svoj prtljag arhitekture, ali i nešto znatno značajnije i dragocjenije – svoju izuzetnu senzibilnost i onaj pouzdani mediteranski smisao za proporciju, dvije osobine koje će ostaviti neizbrisivi trag u njegovom djelu.

Već u samom početku Trebotić se izdvojio iz svoje generacije, to je i razumljivo, on polazi na put bez školskog itinerera, sasvim sam, oslobođen školskog drila i predrasuda, bez tereta prošlosti i uzora. Poslije toliko godina provedenih na arhitekturi, on više ne može „gubiti” vrijeme da bi postao slikar, on mora odmah biti slikar, već će u svojoj slikarskoj kolijevci, da se slikovito izrazim, naći vlastiti stil. Preostaje pitanje zanata, ključno i vrlo ozbiljno. Godinama se Trebotić na arhitekturi probijao s olovkom prema novom i neistraženom prostoru, a gdje su razlike i granice između dvije

discipline u istoj umjetnosti? Gdje je taj hipotetični most preko kojeg se prelazi iz jedne u drugu likovnu disciplinu? Michelangelo je nekada, uzimam jedan povijesni primjer, bez teškoća i akademskog pasoša prelazio „granice” između kiparstva, slikarstva i arhitekture. Tko ga je pitao, kada je radio kupolu sv. Petra, da li je arhitekt? Znači, zanatske su granice predrasuda birokratske svijesti tipične za građansku Evropu podijeljenu titulama. U Trebotićevom otvorenom mediteranskom duhu već su postojali preduvjeti za ovaj intimni exodus iz jedne u drugu likovnu disciplinu. Trebotić – slikar i Trebotić – arhitekt nisu se ni trebali razdvajati, oni su u stvari bili jedinstvena ličnost.

Da li je potrebno, dalje, u ovom povijesnom trenutku avangarde postaviti formalna pitanja o Trebotićevoj figuraciji? Zaista suvišna pitanja! U konceptu pluralizma sasvim beznačajna! I Zaista formalna! U Trebotićevom slikarstvu je figuracija sasvim čitljiva, nema nikakvih znakova deformacije realnosti, ali je ova figurativna vizija ugrađena u apstraktni koncept prostora i tu se slikar odvaja od tradicionalističke figuracije. To nije dualistički pristup, to nije pukotina i ne postoji antinomija prostora i predmeta u njemu. Vizija je jedinstvena i misao se logično uklapa u suvremenost. Trebotić nije okrenuo leđa svom vremenu.

Da li je to ipak sentimentalno (da upotrebim ovu „kompromitiranu” riječ!) putovanje u prošlost? Zašto ne! Svi putevi na Mediteranu vode u prošlost i dolaze iz prošlosti. Iz Trebotićeve prošlosti izranja njegovo djetinjstvo provedeno pod ozbiljnim sjenama kamene arhitekture, javljaju se oštri čempresi, koji ranjavaju svodove, izranjaju izbljedjele makete brodova i ljudi-kamena torza. U svakoj Trebotićevoj slici vidim iskopinu u trenutku kada se ispod lopate ukazuje antičko lice zemlje, ozbiljno i neizmjenjeno kroz stoljeća. U tekućini vremena, kao u nekom imaginarnom akvariju, plivaju predmeti same prošlosti i pojavljuju se neki nerazumljivi napisi sa slovima ostrim poput noževa. Predmeti suvišne ljepote razbacani su u toj otvorenoj rani zemlje, to je sjećanje na vrijeme kada stvari oko nas još nisu bile sastavljene od iskustva, kada riječ „nedozvoljeno” još nije bila poznata. Da, to je arheološki nalaz budućnosti, to je budućnost otvorena sadašnjosti i sastavljena od same prošlosti, smioni prodor u vrijeme.

Postavlja se pitanje kako su oslikane ove stranice istrgnute iz Trebotićevog mediteranskog dnevnika. Ljepota (opet jedna riječ-izagnanik iz moderne umjetnosti!) materije vidljiva je na prvi pogled, Trebotićeva slikarska materija njegovana je kao koža na renesansnim aktovima. Na njegovim platnima prevladava osnovni topli ton kože ili zemlje koji se pokazuje nakon skidanja žene ili prvog otkopa, koža žene ili zemlje, uostalom, ista je stvar. Ne samo ista, već i podjednako erotična.

Kompozicija u Trebotićevim djelima nije klasična, predmeti su „nesuvislo” razbacani kao fragmenti sjećanja kada ih ne vezuje ista misao. Prostor je sastavljen, redosljed u njenu nije onaj isti kao u realnom svijetu, slikar namjerno ispušta onaj fizički međuprostor koji treba prohodati između jednog i drugog predmeta, to je, dakle, prostor istrgnut iz djetinjstva kada su sve mogućnosti irealnosti još bile širom otvorene i kada iskustvo još nije teroriziralo fantaziju. Od prvog nagovještaja oslobođenog prostora u kubizmu do danas, u slikarstvu su otvorene najsmionije pretpostavke o prostoru, a prostor je u slikarstvu, kako znamo, zapravo sve, bit slikarstva. Trebotićev odnos prema prostoru proizlazi iz avangardne smionosti, u tome je slikar nepopustljiv i konsekventan. Ovim su uklonjene sve dileme između modernosti i tradicije, između općeg i lokalnog. Na ovoj bi se točki složio s izvrsnom formulacijom Tonka Maroevića da je Trebotićevo slikarstvo „pokušaj svodenja računa sa slojevitim vremenom zavičajnog prostora”.

Prošlo je točno jedno desetljeće od prve izložbe Matka Trebotića, a pred nama je slikar koji je već uklonio vrijeme između sebe i povijesti. O svom (i našem!) vremenu ovaj slikar ne govori nervozno i nesuvislo, nasrtljivo i govornički povišenim glasom, već sabrano i misaono, pjesnički angažirano. Trebotićev atelje nije sterilni laboratorij i prozori ovog ateljea nisu okrenuti na bučnu ulicu, to je renesansna radionica okrenuta tišini i meditaciji, a pred njom se prostiru vrtovi djetinjstva. Ne tvrdim da u umjetnosti nisu potrebne i barikade ali u ovoj „pustinji” današnjeg slikarstva, o kojoj je nadahnuto pisao Maljevič, treba pronaći i oaze s izvorima, a jedna takva sjenovita mediteranska oaza je upravo poetično slikarstvo Matka Trebotića.

KOSTA ANGELI RADOVANI
 BELIZAR BAHORIĆ
 JOSIP DIMINIĆ
 IVO FRIŠČIĆ
 RAUL GOLDONI
 NIVES KAVURIĆ–KURTOVIĆ
 ANTE KUDUZ
 FERDINAND KULMER
 IVAN LOVRENČIĆ
 DALIBOR PARAĆ
 ŠIME PERIĆ
 EDO MURTIĆ
 ZLATKO PRICA
 NIKOLA REISER
 GORANKA MURTIĆ–VRUS

U GALERIJI FORUM IZLAGALI SU DO SADA – EXPOSITIONS DANS LA GALERIE FORUM

FERDINAND KULMER, GIUSEPPE ZIGAINA, LAZAR VOZAREVIĆ, JOAN MIRO, NIKOLA REISER, EDO MURTIĆ, IVAN LOVRENČIĆ, ZLATKO PRICA, IVO ŠEBALJ, VASKO LIPOVAC, ANTE KUDUZ, ŠIME PERIĆ, ACHILLE PERILLI, OTON POSTRUŽNIK, EMILIO VEDOVA, FRANO ŠIMUNOVIĆ, KSENIJA KANTOCI, STEVO BINIČKI, NIVES KAVURIĆ-KURTOVIĆ, RICHARD MORTENSEN, IVO FRIŠČIĆ, VIRGILIJE NEVJESTIĆ, MILIVOJE NIKOLAJEVIĆ, LOJZE SPACAL, TONI BENETTON, BOŠKO PETROVIĆ, JOVAN SOLDATOVIĆ, JOSIP DIMINIĆ, ANTE JAKIĆ, NIKOLA KOYDL, RAUL GOLDONI, PREDRAG NEŠKOVIĆ, DALIBOR PARAĆ, PETAR HADŽI-BOŠKOV, BOGDAN BOGDANOVIĆ, ALBERT KINERT, MILE SKRAČIĆ, SPASE KUNOVSKI, BORO MITRIČESKI, FADIL VEJZOVIĆ, PIERO TARTICHIO, VLADIMIR STRAŽA, BELIZAR BAHORIĆ, BRANKO RUŽIĆ, GRAFIČARI IZ HAMBURGA, SUVREMENI UMJETNICI IZ SR MAKEDONIJE, MERSAD BERBER, MIODRAG B. PROTIĆ, STANKO JANČIĆ, ANTE KAŠTELANČIĆ, ROBERT RAUSCHENBERG, KOSTA ANGELI RADOVANI, OTO LOGO, GUALTIERO MO-CENNI, LJUBOMIR KARINA, RATKO JANJIĆ-JOBO, STOJAN ČELIĆ, ISMAR MUJEZINOVIĆ, EUGEN KOKOT, ŽIVKA KRAUS, MARIJA UJEVIĆ

Izdavač Éditeur	GALERIJA FORUM CENTRA ZA KULTURU I INFORMACIJE ZAGREBA, TESLINA 16, TEL. 445-693
Za izdavača Pour éditeur	DUŠKO PAVLOVIĆ
Odgovorni urednik kataloga Rédacteur responsable	VIŠNJA KNEZOCI – DABAC
Predgovor Préface	IGOR ZIDIĆ JOSIP DEPOLO
Prijevod na francuski Traduction en français	TUGOMIR LUKŠIĆ
Fotografije Photographies	WERNER I GUDRUN KLEE
Grafički urednik kataloga Rédaction graphique	FEDOR LIČINA
Likovna postava izložbe Accrochage	MATKO TREBOTIĆ VIŠNJA KNEZOCI – DABAC
Tehnička postava izložbe Assistance technique à l'accrochage	ŽELIMIR MARTINJAK IGOR SOTIROVIĆ
Tisak plakata Impression de l'affiche	ŽELIMIR BAKOVIĆ FOTOGRAFIČKI ATELIER CENTRA ZA KULTURU I INFORMACIJE ZAGREBA, PRERADOVIĆEVA 5
Tisak Impression	SVEUČILIŠNA NAKLADA LIBER, ZAGREB
Naklada Tirage	400 KOMADA